

בתי המשפט

א 068572/97	בית משפט השלום תל אביב יפו	
04/05/2004		כב' השופט דוד גלדשטיין בפני:

התובע פלוני אלמוני

נ ג ד

הנתבעות 1. אינטראפ מעליות בע"מ
2. אררט חברה לבטוח בע"מ
3. דניה סיבוב בע"מ
4. המגן חברה לבטוח בע"מ

שולחות ההודעה לצדי ג' שולחת ההודעה לצדי ד'

צדדי ג' 1. אינטראפ מעליות בע"מ

2. פלוני אלמוני

נ ג ד

צדדי ד' 1. אררט חברה לבטוח בע"מ
2. המגן חברה לבטוח בע"מ

פסק דין**רקע עובדתי**

1. התובע, מר פלוני אלמוני (להלן: "התובע"), יליד 1962, עלה מברית המועצות לישראל בשנת 1995 והשתקע בעיר אשדוד.

הנתבעת 1, אינטראפ מעליות בע"מ (להלן: "אינטראפ"), הינה חברה רשומה העוסקת בהתקנת והפעלת מעליות בבנינים חדשים ברחבי הארץ.

הנתבעת 2, אררט חברה לביטוח בע"מ (להלן: "אררט"), הינה חברה לביטוח אשר ביטחה את אינטראפ בפוליסת ביטוח המכסה את הארוע הנטען בתביעה, והמפורט להלן.

הנתבעת 3, דניה סיבוס בע"מ (להלן: "דניה"), הינה חברת בניה אשר הקימה את הבנין בו ארעה התאונה לתובע.

הנתבעת 4, המגן חברה לביטוח בע"מ (להלן: "המגן"), הינה חברה לביטוח אשר ביטחה את דניה בפוליסת ביטוח המכסה את הארוע הנטען בתביעה. הוגשו הודעות צד ג' על ידי חלק מהנתבעות המבטחות, והודעת צד ד' נגד המעבידה של התובע וזו כנגד המבטחות.

2. להלן נסיבות הארוע, כפי שפורטו בכתב התביעה ובתצהירו של התובע:

התובע החל לעבוד באינטראפ ביום 27/1/95 והועסק בתור מתקין מעליות.

ביום 8/3/95 הגיע התובע, יחד עם מר וולדמיר מרחסין עובד באינטראפ, ומר אהוד בונה מנהל העבודה באינטראפ (להלן: "בונה"), אל אתר בניה, בבנין הנבנה בפארק המדע בנס ציונה, לצורך הרכבת מעליות באותו בנין. כאשר הניח התובע את ארגז כלי העבודה על יד פתח פיר המעלית, נפלה אבן מאחת הקומות העליונות, פגעה בפיגום המורכב בתוך פיר המעלית ומשם ניתזה לעבר עינו הימנית של התובע.

מיד לאחר התאונה, פונה התובע לבית החולים "קפלן" ברחובות, קיבל טיפול רפואי ואושפז לצורך ניתוחים.

ביום 9/3/95 עבר התובע ניתוח בו נתפר קרע בקרנית עין ימין, וביום 22/3/95 עבר ניתוח להרחקת קטרקטה טראומתית.

3. פלוני הגיש תביעה כנגד אינטראפ, אררט, דניה והמגן בגין נזקיו בסך 1,160,966 ₪.

לאחר הגשת התביעה שלחה דניה הודעות לצד שלישי אל אינטראפ, אררט והמגן.

אינטראפ שלחה הודעות לצד רביעי אל אררט והמגן.

אינטראפ ואררט שלחו הודעות לצד חמישי אל דניה, המגן ואל דרור שניטקביץ (להלן: "שניטקביץ") שהינו קבלן משקופים, אשר נטען לגביו, כי במועד הארוע הנטען עבד בקומה מעל הקומה בה נפגע התובע.

ביום 22/12/97 הגיעו אינטראפ ואררט לפשרה עם שניטקביץ, לפיה הודעה ששלחו אליו תמחק. הפשרה אושרה בהחלטת בית המשפט מיום 8/1/98.

דניה והמגן עמדו על צירופו של שניטקביץ כצד שלישי.

בדיון שהתקיים ביום 17/3/02 התברר כי הפוליסה של אינטראפ באררט מכסה גם את חבותו של שניטקביץ, ועל כן הגיש שניטקביץ ביום 26/3/02 הודעת צד שלישי לאררט בהסכמת כל הצדדים.

טענות התובע

4. לטענת התובע, התאונה נשוא התביעה התרחשה כתוצאה מרשלנותם של הנתבעים.

כן טוען התובע, כי הנתבעים הפרו את חובותיהם החקוקות כלפיו.

טענות אינטראפ ואררט

5. אינטראפ ואררט טוענות כי התאונה ארעה כתוצאה מרשלנותה של דניה, וכן כתוצאה מרשלנותו התורמת של התובע עצמו.

בהודעת צד שלישי שנשלחה מאינטראפ אל אררט ואל המגן, טוענת אינטראפ כי דניה חייבה אותה בפרמיה חודשית, על מנת לבטחה במסגרת מערך הביטוחים של דניה במגן, והביטוח הנ"ל מכסה כל חבות של אינטראפ, שנטענת על ידי דניה.

כן טוענת אינטראפ כי פוליסת הביטוח שלה אצל אררט מכסה כל חבות ו/או אחריות שלה כלפי דניה.

טענות דניה והמגן

6. לטענת דניה והמגן אין קשר סיבתי בין מעשי דניה לבין אירוע התאונה.

כן טוענות אלה, כי התאונה נגרמה בשל רשלנותה של אינטראפ, או בשל הרשלנות המשותפת של אינטראפ ושל התובע, וכן כי האחריות הבלעדית לכל מקרה של תאונה דוגמת התאונה שארעה לתובע, מוטלת על אינטראפ, וזאת מכוח הסכם לביצוע עבודה שנחתם בין אינטראפ לבין דניה.

דיון

7. מטעם התביעה העידו מר ולדימיר מרחסיין מתקין מעליות באינטראפ; נדיה פלוני אשתו של התובע; התובע בעצמו; ואלכסנדר איזקסון נהג סמיטריילר. הצדדים הקדימו והגישו עדותם הראשית בתצהיר.

כן הגיש התובע חוות דעת מיום 5/4/97 מטעם ד"ר רוזן, מומחה ברפואת עיניים. המומחה נחקר אודות חוות דעתו.

מטעם אינטראפ העידו מר אהוד בונה מנהל צוות עבודה באינטראפ; ומר וידס ניסים מנכ"ל אינטראפ.

מטעם דניה העיד מר יצחק חברון מנהל הכספים בדניה; מר משיח רחמן ראובן מנהל עבודה שכיר בדניה הגיש תצהיר, אך תצהירו נמשך מהתיק שכן לא הופיע למתן עדות בבית המשפט.

דניה והמגן הגישו חוות דעת מומחה למחלות וניתוחי עיניים ד"ר יצחק אבני, מיום 6/7/98, והשלמה לחוות הדעת מיום 21/5/00;

אינטראפ ואררט הגישו חוות דעת אקטואר שי ספיר, מיום 1/9/98.

כן נשמעה עדותו של שניטקביץ.

החבות בגין אירוע התאונה

8. לטענת התובע, אינטראפ ודניה פעלו ברשלנות בכך שלא הזהירו ולא הדריכו אותו בדבר הסכנות הטמונות בביצוע עבודתו, לא סיפקו לו אמצעי מיגון, ולא נקטו באמצעי זהירות במקום העבודה. כמו כן טוען התובע, כי אינטראפ ודניה הפרו את חובותיהן החקוקות באשר להדרכת עובדים ונקיטת אמצעי בטיחות.

9. אציין תחילה, כי בסיכומי טיעוניו, התובע מתייחס בנתחו את סוגיית האחריות, אך ורק לחבותה של אינטראפ ואין כל טענה באשר לחבותה של דניה.

די באמור לעיל על מנת להביא לדחיית התביעה כנגד דניה.

כך בספרו של ד"ר זוסמן, **סדרי הדין האזרחי** (מהדורה שביעית) עמ' 512:

"טענה שנטענה בכתב טענות, אך לא הועלתה לפני בית המשפט בסיכומים, דינה כדין טענה שנזנחה, והשופט אינו חייב לדון בה."

(ראו גם: ע"א 447/92 רוט נ' אינטרקונטיננטל קרדיט, פ"ד מט(2) 102, בעמ' 107).

אף על פי כן, אתייחס לטענות שהועלו בכתב התביעה, אף באשר לדניה.

10. אתייחס ראשית לעוולת הפרת חובה חקוקה.

התובע טוען בכתב התביעה, כי "הנתבעים לא מלאו אחרי הוראות החוק והתקנות, ובמיוחד התקנות להדרכת עובדים ובצוע עבודות מהסוג שביצע התובע, וכן על פי הוראות הזהירות ואמצעי הבטיחות שיש לנקוט".

ברם, התובע לא פרט בכתב התביעה את החיקוק שהופר המהווה עילה לתביעתו על פי סעיף 74 (א) לתקנות סדר הדין האזרחי, תשמ"ד 1984, ועל כן דין טענה זו להדחות.

בנוסף אציין, כי בסיכומי טיעוניו לא חזר התובע על טענה זו, ועל כן דין טענה זו כדין טענה שנזנחה.

11. אתייחס כעת לעוולת הרשלנות הנטענת, הן כלפי אינטראפ והן כלפי דניה.

בפסק הדין ע"א 145/80 **שלמה ועקנין נ' המועצה המקומית בית שמש**, פ"ד לז(1) 113, 122 (להלן: "פרשת ועקנין"), קבע כבוד השופט ברק (כתוארו אז), כי בקביעת האחריות בגין עוולת הרשלנות מתעוררות שלוש שאלות: האם המזיק חב חובת זהירות מושגית וקונקרטית לניזוק,

האם המזיק הפר את חובת הזהירות המוטלת עליו והאם הפרת החובה היא שגרמה לנזק.

12. קיומה של חובת זהירות מושגית נקבעת על פי שאלת מבחן הצפיות: האם אדם סביר צריך היה לצפות להתרחשות הנזק.

"נקודת המוצא העקרונית היא, כי מקום שניתן לצפות נזק, כעניין טכני, קיימת חובת זהירות מושגית, אלא אם כן קיימים שיקולים של מדיניות משפטית, השוללים את החובה." (פרשת ועקנין, שם, עמ' 122)

(ראו גם: ע"א 429/82 מדינת ישראל נ' סוהן, פ"ד מב(3) 733; ע"א 243/83 עיריית ירושלים נ' גורדון, פ"ד לט(1) 113; ע"א 4590/91 רשות הנמלים והרכבות נ' צים חברת השיט הישראלית, פ"ד נד(4) 583).

לעניין קיומה של חובת הזהירות המושגית בין עובד למעביד, היינו, בין התובע לבין אינטראפ, אין לי אלא להפנות להלכה הפסוקה הקובעת מפורשות כי:

"נראה היום שאין עוד צורך לבחינת שאלת קיומה של חובת זהירות מושגית בין מעביד לעובדו. חובה זו מוכרת יפה בפסיקה ענפה ועקבית."

(ע"א 663/88 שיריזיאן נ' לבידי אשקלון בע"מ, פ"ד מז(3) 225, בעמ' 229; ראו גם: ע"א 250/64 לוגסי נ' שק"ם בע"מ, פ"ד יט(1) 30, בעמ' 32; ע"א 686/77 מקורות חברת מים לישראל בע"מ נ' מרג'י ואח', פ"ד לד(4) 365, בעמ' 371).

באשר לחובת הזהירות המושגית בין התובע לבין דניה, השאלה הניצבת לפנינו היא, אם יש להכיר בחובת זהירות מושגית ביחסים שבין התובע לדניה, בנסיבות שבהן הוא מבצע עבודה עבורה, למרות שאינו עובד שלה.

לעניין זה מקובל :

"מהמסקנה שלא מתקיימים יחסי עובד מעביד בין הצדדים לא נובעת, בהכרח, המסקנה שלא קיימת חובת זהירות בין צד למשנהו."

(ראו: ע"א 4114/90 בן שושן נ' כריכיה קואופרטיבית, פ"ד מח(1) 415, בעמ' 423; ע"א 582/71, 599 המוסד לביטוח לאומי נ' רשות הנמלים, פ"ד כז(1) 650, בעמ' 657).

אכן, התובע לא היה עובד של דניה, אולם הוא ביצע עבודה עבורה, ויש להכיר בקיומה של חובת זהירות מושגית ביניהם. על דניה מוטלת חובה כללית להבטיח את שלומו ובטחונו של כל אדם שהיא צופה או צריכה לצפות שעשוי להיות מושפע מן המתרחש בשטח

המבנה, בין אם הוא עובדה ובין אם הוא קבלן עצמאי או מבקר (ע"א 519, 518, 467, 411/73; ע"א 600, 611, 612, 613, 857/86; ע"א 149; בעמ' 145, 145 (2) כח"ד; ע"א 233; ע"א 971/90, 1311 חרושת ברזל פתח תקווה בע"מ נ' סמרי, פ"ד מו(3) 233; ע"א 971/90, 1311 חרושת ברזל פתח תקווה בע"מ נ' סמרי, פ"ד מו(4) 421).

לפיכך, על דניה מוטלת חובת זהירות מושגית כלפי התובע, בהיותה הקבלן הראשי ומבצע הבניה, שמתפקידה לקיים פיקוח על אתר העבודה ולדאוג לאמצעי בטיחות נאותים; ועל אינטראפ מוטלת חובת זהירות מושגית כלפי התובע, בהיותה מעבידתו של התובע.

13. לאחר שקבעתי קיומה של חובת זהירות מושגית, יש לבחון האם בין המזיק הספציפי לבין הניזוק הספציפי, בנסיבותיו המיוחדות של המקרה, קיימת חובת זהירות קונקרטית בגין הנזק הספציפי שהתרחש (ראו: פרשת ועקנין, שם, עמ' 125).

שאלת קיומה של חובת זהירות קונקרטית, נקבעת לפי מבחן הציפיות, כאשר הבחינה אינה ביחס לסיכון הטבעי והרגיל הכרוך בפעילות אותה בוחנים – שכן בגין סיכונים כאלה הדין אינו מכיר בחובת זהירות קונקרטית – אלא ביחס ל"סיכון בלתי סביר" בנסיבות המקרה.

וכך נאמר בפרשת ועקנין (בעמ' 126-127):

"חיי היום יום מלאים סיכונים אשר לעיתים מתממשים וגורמים נזקים מבלי שיוצרי הסיכונים ישאו באחריות בנזיקין. הטעם לכך הוא, שאותם סיכונים טבעיים ורגילים הם לפעילות האנוש המקובלת, ובגיןם נקבע, כענין של מדיניות משפטית, כי חובת זהירות קונקרטית אינה מתגבשת. סיכונים אלה סבירים הם, וחיי חברה מתוקנים לוקחים את קיומם בחשבון. על כן מי שמשתמש במתקן ספורט – אם כמשתתף ואם כצופה, עשוי להיפגע מסיכונים הכרוכים בפעילות ספורטיבית ... אלה הם סיכונים סבירים, אשר יש להכיר בהם ולחיות עמם בחיי היום יום ... המתנדנד בנדנדה אינו יכול להתלונן על נזק, הנובע מסיכונים שהם טבעיים לאותה נדנדה ... המשחק עם כדור עשוי להישרט ... והרוכב על סוס עשוי ליפול ממנו. אין הדיון מטיל חובת זהירות קונקרטית בגין סיכונים סבירים. חובת הזהירות הקונקרטית אינה קיימת למניעה של כל סיכון וסיכון. הדיון מבחין בין סיכון סביר לסיכון בלתי סביר. רק בגין סיכון בלתי סביר מוטלת חובת זהירות קונקרטית."

אכן, על אינטראפ כמעבידה מוטלת חובת זהירות כלפי עובדיה. אולם, ברי הוא, כי לא ניתן להטיל על מעבידה כאינטראפ חובה מוחלטת למנוע כל סיכון. השאלה אינה האם מעביד עשה הכל כדי להגן על עובדיו מפני סיכון, אלא האם מעביד עשה כל שסביר היה לעשות כדי למנוע התרחשות התאונה (ע"א 8263/98 צים נ' שמואל בן מויאל, פ"ד נה(3) 666, בעמ' 669-670; ע"א 559/77 למפרט נ' מדינת ישראל, פ"ד לג(3) 649, בעמ' 652).

היינו, חובת אינטראפ כמעבידה אינה למנוע מעובדיה כל סיכון וסיכון, אלא אך את אותם סיכונים שניתן לצפות ממעבידה סבירה שתמנע אותם תוך שימוש באמצעים סבירים. בהקשר זה נאמר בע"א 250/64 לוגסי נ' חברת שק"ם בע"מ, פ"ד יט(1) 30, בעמ' 32:

"הוא [המעביד ד.ג.] אינו מבטח את העובד כנגד כל סיכון בעבודה וכנגד כל תאונה העלולה לקרות."

וכן ראו דבריו של כבוד השופט טירקל בע"א 663/88 שירזיאן יהודה נ' לבידי אשקלון בע"מ, פ"ד מז(3) 225, בעמ' 230:

"יש להדגיש שמעביד אינו חייב להבטיח את העובד כנגד כל סיכון בעבודה או כנגד כל תאונה העלולה לקרות. כאשר מדובר בעבודה פשוטה כל כך, המבוצעת בנינוחות, ללא לחץ של זמן או לחץ אחר, שאין בה סיכון ... אין לפטור את העובד מחובת שמירת גופו ולהטיל חובה זו על המעביד."

בענייננו התובע נפגע מאבן שניתזה כאשר נדרש להניח את ארגז הכלים שלו סמוך לפיר המעלית בו התעתד לבצע עבודה. התובע עדיין לא החל בביצוע העבודה (עדות בונה, עמ' 5 לפרוטוקול מיום 20/12/01, שורות 11-12), ואף לא נכנס לתוך פיר המעלית בו אמור היה לבצע את העבודה (עדות בונה, עמ' 7 לפרוטוקול מיום 20/10/01, שורה 23; עדות חסין, עמ' 6 לפרוטוקול מיום 3/5/00, שורות 13-14).

כלומר, הפעולה אותה נתבקש התובע לבצע היתה פעולה פשוטה של העברת ארגז הכלים וכלי העבודה שלו ממקום אחד למקום אחר, כהכנה לביצוע העבודה לשמה הגיע למקום.

אין המדובר בסיכון בלתי סביר אשר על המעביד להבטיח את העובד מפניו.

אתר בניה מטבעו הינו מקום שבהחלט צפויים בו סיכונים שונים, אולם קביעה לפיה יכולה היתה וצריכה היתה הנתבעת לצפות את פגיעתו של התובע בנסיבות בהן נפגע, ולמנוע אותה על ידי נקיטת אמצעים כלשהם, הינה תוצאה מרחיקת לכת, הואיל ולא קיים סיכון מיוחד בהעברת כלי עבודה והנחתם מחוץ לפיר של מעלית.

לפיכך, הגני סבור, כי במקרה דנן לא הפרה אינטראפ את חובת הזהירות הקונקרטית המוטלת עליה.

דברים אלו יפים אף באשר לדניה.

דניה, כקבלן ראשי ומבצעת הבניה, לא היתה יכולה וצריכה לצפות את פגיעתו של התובע בנסיבות בהן ארעה, ועל כן אין להטיל עליה חובת זהירות קונקרטית.

בע"א 371/90 סובחי נ' רכבת ישראל, פ"ד מז(3) 345 קבע בית המשפט העליון:

"אכן סיכונים חיים ובריאות אורבים לפתחנו כל העת, ובהולכנו אל מקום פלוני לא נדע אם נגיע אליו. לכל נזק יש שם בעולם הרפואה, אך לא לכל נזק יש אחראי במשפט. לא כל נזק

שניתן לצפותו (באורח תיאורטי) מטיל בגינו אחריות נורמטיבית, ולעיתים מזומנות ניתקל בקיומו של **damnum sine injuria**."

משכך פני הדברים, דין הטענה בדבר רשלנות אינטראפ ורשלנות דניה להידחות.

14. למעלה מן הנדרש אוסיף, כי גם לו הגעתי למסקנה בדבר קיומה של חובת זהירות קונקרטית של הנתבעות כלפי התובע במקרה דנן, הרי שבכל מקרה זו לא הופרה.

ובמה דברים אמורים?

את הפרת החובה, מייחס התובע להעדר אמצעי מיגון לביצוע עבודתו ולהעדר הדרכה באשר להוראות הבטיחות והסכנות הכרוכות בביצוע עבודתו.

דא עקא, עיון בתוספת לתקנות הבטיחות בעבודה (ציוד מגן אישי), תשנ"ז 1997 מלמד, כי עבודה ליד או בתוך פיר של מעלית אינה באה בגדר העבודות בהן קבע המחוקק כי יש חובה לעשות שימוש במשקפי מגן. על אחת כמה וכמה נכונים הדברים כאשר המדובר, כפי שהדבר בתובענה זו, במקרה בו כלל לא נכנס התובע לתוך הפיר ולא החל לעבוד, אלא היה רק בשלב בו העביר את ארגז הכלים והניחו בסמוך לפיר המעלית ונפלה אבן קטנה, דבר המתרחש באתר בניה מדי יום ביומו, ללא רשלנות של מאן דהוא.

יפים בעניין זה הדברים אשר נפסקו בבית המשפט המחוזי בע"א 3317/99 דואבה יוסף אחמד נ' א.צ. ברנוביץ ובניו (1985 בע"מ (לא פורסם 24/12/00):

"עיון בתקנות מגלה כי החובה לספק ולוודא כי העובד משתמש באמצעי מיגון מסוג קסדה ומשקפי מגן, איננה מתייחסת לסוג זה של עבודה שהמערער עבד בה. לא נטען ולא הובאה כל חוות דעת, בפני בית משפט קמא הקובעת כי עבודה של פירוק לוחות מחד, ובעיקר עבודה של איסוף דברים מן הרצפה מחייבת הרכבת קסדת מגן או משקפי מגן וכי טמון בה סיכון מיוחד. העבודה שהמערער ביצע ושבה ארעה התאונה היתה עבודה בנין רגילה וליתר דיוק התכופות כדי להרים דבר מה מן הרצפה. לסוג כזה של עבודה אין חובה שבדין להספקת אמצעי מגן ולא למדנו באופן פרטני כי קיימת חובה להספקת משקפי מגן לעובד המתכופף שרק אלה היו יכולים למנוע את התאונה. אילו היה מקום לקבוע כך, משמעו של דבר, שכל עובד בכל עבודת בנין שהיא, חייב להרכיב משקפי מגן. זוהי תוצאה מרחיקת לכת, מכבידה הן על העובד והן על המעביד ובלתי סבירה, הואיל ואין סיכון מיוחד המכיר את חובת הזהירות הקונקרטית. העובד המתכופף חייב לפני הפעולה שהוא מבצע להקדים מבט לרצפה ולוודא שאין דברים בולטים העלולים לפגוע בו במהלך עבודתו. התכופות לרצפה היא מהלך טבעי ורגיל של עבודה ואין בה כשלעצמה, כפי שקבענו לעיל, סיכון המחייב את המעביד בהדרכה או בנקיטת אמצעי מגן כלשהם."

באשר להעדר הדרכה לגבי הוראות הבטיחות בביצוע העבודה, התברר בעדותו של בונה, כי הוא נותן הדרכה לכל עובד חדש שמתקבל לעבודה (עמ' 6 לפרוטוקול מיום 21/12/01,

שורות 4-5), ועל כל פנים, אין מקום להדרכה כלשהי בדבר אופן הנחת כלים מחוץ לפיר מעלית כאשר בזה מסתכמת המשימה שהוטלה על התובע ושבמהלך ביצועה נפגע.

זאת ועוד.

בונה הקפיד על אמצעי הבטיחות בעבודה כאשר מנע מהתובע להתחיל בעבודה בפיר המעלית טרם יסתיימו העבודות בקומות העליונות (עמ' 5 לפרוטוקול מיום 20/12/01, שורות 11-12; עמ' 7 לפרוטוקול מיום 20/12/01, שורות 1-2), ויצוין, כי בעצם הנחת הכלים סמוך לפיר המעלית, אין משום עשיית עבודה שיש בה הפרת חובת המעביד לדאוג לבטיחות העובדים.

מכל האמור לעיל עולה, כי חובת הזהירות לא הופרה, ועל כן נדחית טענת התובע באשר לרשלנות הנתבעות.

15. לאור דחיית התביעה כלפי אינטראפ וכלפי דניה, הן בעילת הפרת חובה חקוקה והן בעילת הרשלנות, מתייתר הצורך בדיון בשאלת חבותן של אררט ושל המגן.

סוף דבר

16. לאור האמור, התביעה נדחית ובעקבות כך גם ההודעות לצד ג'. שקלתי אם מן הראוי לחייב את התובע בהוצאות משפט, אולם הגעתי למסקנה כי בנסיבות הענין אין צו להוצאות.

המזכירות תשלח עותק פסק הדין לצדדים.

ניתנה היום י"א בחשוון, תשס"ד (6 בנובמבר 2003) בהעדר הצדדים

דוד גלדשטיין, שופט

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה